

Grift-minne öfver
bruks-inspectoren ädel och
högaktad herr Jonas
Sohlberg, ...

Kikovius, Andreas,

1700-1829 81 Cbza 1766 Sohlberg, Jonas

National Library
of Sweden

GRIFT-MINNE

ÖFVER
BRUKS-INSPECTOREN

ÄDEL OCH HÖGAKTAD

HERR JONAS
SOHLBERG,SOM
SALIGEN AFSOMNADE

PÅ

KIMO JÄRN-BRUK I ÖSTERBOTTN

D. 8. FEBRUAR. 1766.

ÅBO,
Trykt hos JOH. CHRISTOPH. FRECKELL.

GRIFT-MINNE

ÖFVER

BRUKS-INSPECTOREN

Singula quid referam? nil non mortale tenemus.

HERBERT

SOHLBERG.

Hvad är all verdens frögd? et qual som ständigt
trycker,
Et sminkadt nöje som i största hast förgår.
Hvar är den säkra hamn, som oss ur stormen rycker?
En kall och mörker graf, som alltid öppen står.
Så är fåfångligt allt, hvad som oss roar, närer,
Hvad äge vi, det ej förgånligheten tärer.

Vår sälla Döda, som til målet önskat hinna,
Han lärde sig i tid at detta rätt förstå.
Han fåfångt sökte ej, hvad man ej kunde finna,
Han såg den svaga grund, vår lycka står uppå.
At frukta rätt sin Gud, och älska rätt sin nästa,
Ej tadla andras fel; det hölt Han för det bästa.

Gack

Gack Vandrings-man om Du ej Honom noga känner,
Och se Hans tidsfördrif uppå Dets födlo-ort.
Du skall snart höra få af främmande och vänner,
Du skall ock sjelf få se hur' mycket Han har gjort:
Sin svett och egendom för landets väl och heder
Har Han i hälleborg och grufvor grafvit neder,

Men som det sällan sker, at ödet plår belöna,
En trefven Man som flit och möda icke spar.
Så feck Han ock til slut, med största skada röna,
At arbete och konst förgåfves använd var.
Då drefvo sorge-moln! då tyktes alt försvinna,
Men ödet kunde ej Hans nöjda sinne vinna.

Den ort hvarpå Han se'n i ro sin tid förnötte;
Kan äfven vitna om Hans insigt och besvär.
Sin fylla framför alt, Han ifrigt, redligt skötte,
Alt hvad Han bygt och gjort båd' smak och ord-
ning klår.
Han skötte väl sitt folk, at Smeden föga kände
När han i kölden frös, ell' smältan honom brände.

Ack! hvad för klagan skall af dessa nu ej höras,
När Han för evig tid sitt afsked tagit har,
Som med upmuntran ståds frambragte hvad skull' göras,
Och delte löner ut, at hvar en nöjder var.
Knapt tror jag Brukets ålf kan mera vattn åga,
At ej er tåre-flod, skall jämt med henne våga.

Sorg-

Sorgbundne hjertan, som det största qual måst smaka,
At tekna Eder sorg, jag fåfång möda ta'r:
Hvad glädje dör ej med en kår och trogen Maka?
Hvad qual uppstiger ej vid sakna'n af en Far?
Låt ej förtviflans-flod aldeles Eder dränka,
Betänk: den hjelp och tröst, en nådig Gud kan skänka.

Så hvile nu Ditt stoft i jordens svala gömma,
Njut oförstörd Din ro, Du evigt fälle Man.
At rista Ditt beröm vi aldrig skole glömma
Så länge, som Ditt Namn ibland oss finnas kan.
Så länge vett och dygd i våra bygder prisas,
Skall på Din döda mull Dig heder ock bevisas.

A. K.

